

ΜΑΝΧΑΤΑΝ 91-ΠΕΜΠΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μελίνα μου,

Θυμάσαι που σουλεγα για την ομάδα των παιδιών που γνωρίσαμε στο μνημείο του Τζων Λέννον; Λοιπόν, χθες Κυριακή ήταν η παράσταση τους και μια και ο καιρός ήταν βροχερός και δεν σηκώνε περιπατο στο υπαίθρο, ειπαμε να πάμε να τους δούμε. Έτσι ζήσαμε μια άλλη πλευρά της Νέας Υόρκης, που πολύ την χάρηκα. Το θέατρο τους, αν μπορεί να ονομαστεί έτσι, είναι ένας ενοικιασμένος χώρος στο υπογειο κάποιου παλιού κτιρίου, κάτι μεταξύ αποθήκης και γκαραζ. Καμία σαρανταρία θέσεις γύρω από ένα τριμεντενιο τετράγωνο δωμάτιο. Ούτε σκηνικά, ούτε πολυτελείς φωτισμοί.

Το έργο δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, είχε όμως πολλή συγκίνηση και αγάπη. Οι ηθοποιοί, καμία εικοσαρία-σχεδόν όσοι και οι θεατές τους στην απογευματινή παράσταση, νέα παιδιά, ολοι μουσικοί και τραγουδιστές, παρουσίασαν την ζωή του Τζων Λέννον από τον καιρό που γεννήθηκε ως τη μέρα που δολοφονήθηκε. Ο λόγος λιτός, αμεσος, η μουσική πολύ ομορφή, η αποδοση τους σχεδόν αφογή, με την χαρακτηριστική προφορά των αγγλικών του Λιβερπουλ. Όταν τέλειωσε η παράσταση πήγαμε να τους συγχαρούμε. Δεν μπορείς να φανταστείς ποσο χάρηκαν. Ο νεαρος συνθέτης που έγραψε όλη την πρωτοτυπη μουσική σε στυλ beatles είναι ένα σεμνο παιδι που έχει το όνομα Ταρίας. Μολις την ώρα που ψευγαμε τολμησε να ψιθυρίσει, "Είμαι κι εγώ λίγο έλληνας, μιλώ και μερικές λέξεις ελληνικά. Η Κυπρος είναι πανέμορφη. Την έχω δει τις μέρες του πολέμου στον Κόλπο. Είχα πάει εκεί, σαν στρατιώτης, ξέρετε..."

Βγαίνοντας από το θέατρο, μια γυναίκα χοντρή, με οξυζενάρισμένα ξανθα μαλλια, γύρω στα εξήντα, μας συστήθηκε σαν η ιδιοκτήτρια του χώρου που λέγεται: θέατρο Χωρίς Όνομα. "Έχω κι εγω ελληνικό αιμα στις φλεβες μου, και μάλιστα βασιλικό, μάς δηλωσε. Η θεια μου, που ήταν ελληνίδα, με βάπτισε Αναστασια. Εγω καταγομαι από την γαλλική βασιλική οικογένεια. Ηρθα στην Αμερική σαν μπαλαρινα, με τα Ρωσικά Μπαλέτα. Αυτό αρκετά χρόνια πριν και αρκετά...κιλά κάτω." Γελά και τα βαρενα ματια της δακρυζουν. "Ελατε και στην δική μου παράσταση, παιζουμε κι εμεις σ'αυτο το θέατρο και το δίνουμε και σε άλλους θιάσους. Να, για δέστε, αυτή είναι η πρωταγωνιστρια μου." Μάς έδειξε μια νεαρή. "πρέπει να βοηθάμε τους νέους".

Πρέπει να βοηθάμε τους νέους. Αυτή η φραση στριφογύριζε στο μυαλό μου καθώς περπατούσαμε στα δρομάκια του Τσέλου μεσα στη σιγανή βροχη. Εξω από μια κλειστη πορτα, κατάχαμα, ένας νέος εκοσι, εικοσιπέντε χρονών, ξαπλωμένος, με κλειστα ματια. Τον ειχαμε δει στην ίδια σταση και την ώρα που πήγαίναμε προς το θέατρο. Η βαρεία άρρωστος ή...ποιος ξέρει...ίσως και νεκρός. Κανεις δεν ασχολείται μαζί του. Είναι κι αυτή μια όψη της Νέας Υόρκης.

12   9   11

Σ' ένα κινηματογράφο λίγο πιο εκεί, κοντά στη στάση του λεωφορείου μας, παίζουν μια νέα ταινία που έκανε πολύ θόρυβο, το Fisher King. Αποφασίσαμε να τη δούμε. Πήραμε κι εμείς την πατροπαράδοτη... γλάστρα με τα ποπ κορν όπως όλους τους αμερικανούς και καθίσαμε. Θέμα: Οι άστεγοι, το εγκλήμα, η τρέλλα αλλά και η μαγεία της Νέας Υόρκης. Ένας θαμάσιος ρόλος για τον Ρομπιν Όυίλιαμς και άλλος ένας για τον Τζεφ Μπριτζες.

Μια και μιλούσαμε για θέατρα, την περασμένη βδομάδα επισκεφθήκαμε ένα ελληνικό θεατράκι, στην Αστορία. Πήγαμε να δούμε την υπεύθυνη του Κέντρου Ελληνικού Πολιτισμού, που στεγαζεται σ' ένα υπογειο σαν αυτο που σου περιγραφα πιο πάνω. Εδώ όμως ο χώρος είναι πιο άνετος και πιο περιποιημένος. Όπως μας είπε εδώ γίνονται θεατρικές πράστας (τώρα ετοιμαζουν την Κασετα της Λουλας Αναγνωστάκη) αλλά και διαφορες άλλες εκδηλώσεις, διαλέξεις, κινηματογραφικές προβολές, εκθέσεις κλπ. Όπως μάς είπε, ανάμεσα στους θεατές τους είναι και αρκετοι κυπριοι. Συμφωνήσαμε να οργανώσουμε μια εκδήλωση για την κυπριακή καλλιτεχνική παραγωγή. Λογοτεχνία, ζωγραφική, μουσική, θέατρο, μια γενική εικόνα της πολιτιστικής Κυπρου. Στην Αμερική μένουν, ξέρεις κάπου 200.000 Έλληνες και κάπου 40.000 Κυπριοι. Πολυ λίγοι παρακολουθούν τι γίνεται στην σημερινή Κυπρο. Δεν είναι σαν το Λονδινό ή την Αθήνα. Η Νέα Υορκη είναι πολυ μακρια, μονο κάποιοι αποηχοι φτάνουν ως εδώ. Να, σκέψου πως τώρα που γράφω είναι η ώρα εννεα το βράδυ της Δευτέρας, κι εκεί είναι ήδη Τριτη, τεσσερεις το πρωι.

Σήμερα έκανα και την πρώτη μου επίσκεψη στο Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υορκης. Είναι απο την άλλη μερια του Παρκου και πήγα με τα ποδια, κάπου 45 λεπτα. Ο καιρος είναι πια δροσερός και τα δέντρα αρχισαν να παίρνουν τη χρυση οψη του φθινοπωρου. Έτσι ο περιπατος είναι ευχάριστος. Βεβαια περπάτουσα με φόβο, και μονο στις μεριες που ειχε πολυ κοσμο, έστω κι αν ήταν η ωρα δέκα το πρωι. Το παρκο είναι κατηλειμμένο το βράδυ απο τους άστεγους και απο όλων των ειδων τους περιθωριακους.

Η ιδιοκτήτρια του διαμερισματος μας είναι Ιταλιδα αρχαιολογος, και εργαζεται στο Μουσείο. Με καλεσε σε μια διαλέξη και παρουσίαση παλαιών ισπανικων ταπισερι του 14ου και 15ου αιωνα, λοιπον, έχουν δικιο οι αμερικανοι να είναι περήφανοι για το Μουσείο τους. Κολλητο πάνω στο παρκο, ένα κτιριο επιβλητικό και πανέμορφο. Θα σου ξαναγράψω για το Μουσείο γιατί σκοπευω να περασω αρκετες ωρες μεσα εκεί. Βέλω όμως να σου πω για την νέα γνωριμία μου, τη Ζαν, μια κριτικό τέχνης που γνώρισα εκεί στην παρουσίαση των ταπισερι. Η Ζαν γράφει ταξιδιωτικες εντυπώσεις. Είναι ειδικευμένη στις Ινδιες, όπου, λέει έχει πάει πάνω απο εικοσι φορές. Η Ζαν είναι η πρώτη που μόλις της ειπα πως ειμαι απο την Κυπρο ήξερε οχι μονο που βρισκεται αλλά και αρκετες λεπτομέρειες. Γι αυτο και την συμπαθησα αμέσως. Προβημοποιήθηκε να με ξαναγήσει στην περιοχή μας (εκείνη μένει στην άλλη μερια του παρκου) και μαλιστα την ωρα που χωρίζαμε επεμενε να την πάρω τηλέφωνο για να κανονίσουμε να ξαναβρεθουμε. Για μένα είναι μια ευχάριστη έκπληξη γιατί συνήθως οι αμερικανοι, και κυριως η διανοηση, είναι κάπως κλειστοι και δύσκολοι στην επικοινωνια με τους ξένους. Θα δουμε.